

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת מצורע - שבת הגדול תשע"ט

גלים באוויר...
עמוד 7

2 שעת
סיפור

4 שבת
הגדול

ערוץ מאיר
לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

הפל לטובה

והדבר קשה לו מאד. אבל
חכמינו למדו אותנו שששנכנסו
ישראל לארץ, צרעת הבתים דוקא
גרמה להם ברכה מרבה. הפנענים
החביאו את האוצרות שלהם
בקירות הבית, וכאשר ישראל ירשו
את הארץ הם גלו את האוצרות על
ידי הצרעת שהכריחה אותם לנתח
את הבתים. מכאן אנחנו למדים
שגם דברים שנראים קשים ולא
טובים יכולים להיות דוקא מאד
טובים בעבורנו!

בפרשת מצורע התורה מדברת על
נגעי הבתים. כמו שבגוף האדם
ובבגדים יכולה להיות צרעת, כך
גם בבתים. אמנם כיום הצרעת
שעליה מדברת התורה אינה קימת,
אך בימי קדם היו יכולים להראות
נגעים בבתים.

ומה עושים אם יש צרעת בבית?
כמו בנגעי הגוף והבגדים, גם בנגעי
הבתים צריך להראות את הבית
לכהן, ובמקרה הקיצוני, כאשר הנגע
אינו עובר, צריך לנתח את כל הבית!
אין ספק שאדם שנגזר עליו לשבור
את כל ביתו, מאד מצטער על כך

שעת סיפור

הפוך על הפוך

חיים שהיה מקפיד על דברי חכמים שאמרו 'לעולם ימכר אדם כל מה שיש לו, ויקנה מנועלים לרגליו', בכל זאת כאן זה לא עלה בידו, שהרי מה יעשה חיים כהן שאין לו מה למכר?

חיים כהן, כך היה שמו של האדם העני מיגירי ירושלים, שאפלו מנועלים לרגליו לא היה לו. מן המין שאין להם היה. אמנם בעידן של צנע אין כל רבותא במי שאין לו, אולם בתחילתו לאו של חיים, היו האחרים נחשבים בגדר מי ש'יש לו'.

מיגירי ירושלים לא היו נותנים לבן עירם להלך יחף, ולהוציא עליהם לעז שמעלימים הם עין מן הנצרכים הנזקקים. היו אנשים טובים שיוצאים ונקבצים על יד פדי לקנות מנועלים העולים על רגליו של חיים, אך לא היו עוזרים ימים מועטים, ושוב חיים היה מהלך יחף.

אל תאמר שהמנועלים היו מסוג פחות ואיכותם ירודה, שכן בני ירושלים הלכו בנעלים אלו דור אחר דור, ואף מעבירים היו אותם בירושה. אלא שרגליו של חיים הן שהיו את מקור הבציעה. חולניות היו רגליו, ומסבות לו יסורים. כל נעל שהיתה עולה על רגליו, לא היתה מחזיקה מעמד יותר מימים מועטים, שכן היתה מאבדת מראה וצורה מחמת יסוריו של חיים.

מסרת היתה במשפחתו של חיים מאבות אבותיו, דור אחר דור, שאחד מאבותיהם הפהנים ההין פעם לעלות אל הר הבית כשמונעליו לרגליו, ולא חלצן פדיו, ומאז רובצת קללה על בני אותה משפחה, רגליהם חולות, וכל פגע ונגע שאפשר למצא ברגלי אדם מצוי ברגליהם.

כמעט שנתאש חיים ממצויאת מזור לרגליו, ובקש להשלים עם המצב ולומר אמון על כרחו, אלא שביום מן הימים נזדמן המקרה, והיה צריך ללדת מירושלים אל העיר תל אביב לצורך ענין נחוץ. ומאחר שלא בכל יום מזדמן בן העיר ירושלים אל תל אביב העיר הגדולה, היה חיים פוסע בין החניות ומבטי, מזין את עיניו בחדושי הסכנולוגיה שטורם הגיע זמנם לבוא ירושלימה.

בתוך כדי שהיה מהלך בינות לאותם חלונות ראווה, ראו עיניו שלט גדול באותיות של קדוש לבנה, וזה לשונו: 'אל תלך על פחותי' על החתום: ד'ר נעל. חיים מוריד את מגבעתו רחבת התיורה, מגרד בפדחתו, מנסה להבין מה פשרו של ד'ר נעל זה. האמנם דוקטור הוא? וכי ממתי שמענו על נעל חולה הזקוקה לדוקטור? אלא שהיא מפבר נתיאש חיים מלהבין מנהגו של עולם חדש. הביט שנית

הקפסוּה, הוציאו את הנעלים שנגזרו בעיני כלם כאוצר יקר, אחת על של ימין ואחת על של שמאל, קשר תחלה של שמאל ולאחריה של ימין, הכל כפדת וכדין. בקש לפסוע פסיעה של כבוד על הקרקע של ירושלים, אך אוהה, כל יסוריו חזרו בכפל כפלים. הסבל רב, אים ונזרא, קשה מנשוא. באנחה של ממש נופל הוא לאחוריו, וראשו סחרחר מרב כאב.

בעצת בני ביתו פונה הוא אל אחת הדירות שמצוי בהן קו טלפון, מנחה אל אותו דוקטור, וטרם יפתח הלה את פיו, נותן הוא לו מנה אחת אפים, ומנלה לו את דעתו הנחרצת עליו ועל כל שפמותו, שאין להם לא דין ולא דין. אחר שסיים את מסכת דבריו, התנצל אותו דר מכל לבו ואמר: 'אל נא תמהר לחרץ דין, עלי קללתך אם אכן חטאתי, אולם רד נא אלי תל אביבה ואראה הכצעקתה'.

בלא דין ודברים נוסף מהר חיים לשוב עוד בטרם תשקע החמה אל אותו דוקטור, מבקש לקום את נקמתו כיד הנקמה הטובה עליו. ואף טרח שלא להסיר את מנעליו מעל רגליו, מוכן הוא לסבל עוד זמן של יסורים, ובלבד שיראה אותו דוקטור את אשר עולל לאדם תמים כמוהו, שמעולם לא הזיק לאיש.

בהגיעו אל חדר הדוקטור, מביט הלה על רגליו של ר' חיים ופורץ בצחוק מתגלגל... 'אי לך שוקה, הלא לבשת את נעליך הכפז, של ימין על שמאל ושל שמאל על ימין, וכיצד תבקש לחוש בטוב וללכת בניעימים...?'

הסיפור באדיבות "שלום לעם"

בשלוט, חבש את מגבעתו ופנה לאותו דוקטור, שפמא תמצא בעבורו נעל בריאה המתאימה לרגלו החולה.

כאשר הגיע אל אותו דוקטור נעל, בדק האיש את רגלו של חיים במיני מכשירים שלא ראה מימיו, ומשסיים המהם קלות ואמר: 'קשה היא הבעיה ברגלך, אולם באפשרותי להתאים לך נעלים נוחות הפלא ופלא, ושוב לא תחוש מכאוב'. שפח חיים על שמועה טובה אשר תדושן עצם, אך מששמע את הסכום שמדבר עליו אותו דוקטור בעבור הנעל, פג לבו ובקש לשוב לאחוריו.

מששב ירושלימה ונתיעץ עם אנשי ביתו ועם דורשי טובתו, הגיע לכלל מסקנה כי 'לעולם ימכר אדם כל מה שיש לו, ויקנה מנעלים לרגליו, ולרגליו דוקא, פאלה המתאימות לרגליו שלו. הלק ובקץ מעות, מטבע למטבע, וכדרכן של פרוטות שהן מצטרפות, וכעבר שבועות מספר היה בידו הסכום כלו עד לפרוטה אחרונה.

עמד וירד אל אותו דר נעל, ונתישב על הספסל, והדר בדוק ומודד, מתאים לרגליו נעלים ואומר לו: 'הרי שלך לפניה. בדק נא וראה הטובות הן אם לא'. בחשש מה מוריד חיים את רגליו ומציגן על הקרקע, והנה הפלא ופלא, אין פרוץ ואין צנחה, רגליו נשקעות לו, והכאב איננו.

מהר חיים, הסיר את הנעלים החדשות מעל רגליו, שכן לא רצה להשתמש בהן אלא באדמת הקדש של ירושלים, שלם את שכוו של אותו דוקטור, ופנה לעלות ירושלימה.

אך הגיע אל ביתו, סבבו אותו בני ביתו ובקשו לחזות בפלא שעלה סכום כה גדול. נטל חיים בהדרת כבוד את

שבת הגדול

מעביר את המסורת מאב לבן ומסב לנכד, כאשר בליל הסדר יושבים בצוותא ומספרים ביציאת מצרים. זהו מאורע נשגב בתולדות עמנו, ובתולדות העולם כולו.

ועכשיו, חברים, בואו נחבר ליציאת מצרים גם את עצמנו. חכמינו אמרו שכל אחד חייב להרגיש כאילו הוא יצא ממצרים. בדורנו אנחנו בוודאי יכולים להרגיש זאת היטב. שאלו את אבא ואמא או את סבא וסבתא כיצד נראו החיים של עם ישראל רק לפני כמאה שנה ופחות. היינו בגלות ארוכה-ארוכה של אלפי שנים. ה' הוציא אותנו וממשיך להוציא אותנו מהגלות לאט לאט. זה ממש כמו יציאת מצרים! אם ה' לא היה עושה לנו את כל הניסים והנפלאות שהוא עשה לנו בדורות האחרונים, אז עדיין היינו שרויים בגלות ובנכר, בלי מדינה ותקומה. כאשר אנחנו מדברים על הניסים העצומים של יציאת מצרים, ניזכר גם בניסים שלנו כיום ונוכל לראות את יד ה' הגדולה המנהיגה אותנו בכל הדורות!

טעמים רבים נאמרו, כדי להסביר מדוע השבת שלפני חג הפסח נקראת "שבת הגדול". יש שמסבירים שהסיבה היא הנס הגדול שהיה לישראל במצרים כאשר לקחו את השה לצורך קרבן הפסח, והמצרים לא הצליחו לפגוע בהם. יש שמסבירים שהסיבה לשם הזה הוא המנהג שהגדול, כלומר הרב, דורש בבית הכנסת בהלכות הפסח. יש שמסבירים שהשם "שבת הגדול" הוא על פי הפסוק בהפטרה "הנה אנוכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא", שמרמז על הגאולה.

אולי הכי חשוב הוא שנזכור שהשבת הזו היא גדולה בגלל שהיא השבת שלפי החג החשוב והגדול – חג הפסח. החג הזה נקבע בתורה כזכר לאירוע ההיסטורי הגדול של יציאת מצרים. היציאה של בני ישראל ממצרים אחרי מאות שנות שעבוד וגלות – היא מאורע עצום וגדול ביותר! במשך אלפי שנים עם ישראל

נכון או לא?

1. המצורע צריך להביא 3 ציפורים לקרבן
2. נגעי הבתים קיימים רק בחוץ לארץ
3. צריך להראות את הנגעים של הבית לכוהן
4. יש קריאה מיוחדת בתורה ל"שבת הגדול"
5. כשהכוהן מטמא את הבית, כל מה שבתוכו נטמא
6. כל בית שיש בו צרעת חובה לנטו
7. כשמנתצים את הבית לוקחים את האבנים אל מחוץ למחנה

חידת חדגא: חז"ל אמרו שנגעי הבתים הם בשורה טובה לישראל. התוכלו להסביר כיצד הדבר רמוז בלשון הפסוקים? (ראו "רביעי" בפרשה).

חידת פולקע:

"השנה הגדול הוא הכי רחוק". הסבירו למה הכוונה!

תכזורת

ו	ב	א	ס	ע	ז	ע	ו	ט	ה	ר
א	ר	צ	י	ש	ר	א	ל	ט	ה	ד
נ	ס	ש	ז	ט	ג	פ	ו	כ	צ	צ
נ	ה	ד	ו	צ	ה	ק	ד	ז	ה	ו
כ	ס	מ	ר	ט	ט	ר	ג	י	ב	נ
ת	א	ג	ל	ס	ד	ב	ה	ל	ר	י
ה	ל	ד	ד	י	ה	נ	ת	ע	ר	צ
נ	ע	ר	ב	ו	י	ו	ב	י	ו	א
ב	ע	ש	ו	ש	ל	ת	ש	צ	מ	פ
ש	ת	י	צ	י	פ	ו	ר	י	מ	א
נ	ק	ק	פ	ז	ס	ג	ד	ר	ה	נ

צרעת
 בתים
 ארץ ישראל
 כהן
 טומאה
 טהרה
 קרבנות
 שתי ציפורים
 שבת הגדול
 נס גדול

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

בני: כָּל כֶּף הַרְבֵּה דִינִים וְהִלְכוֹת שֶׁל טִמְאָה וְטְהָרָה! זֶה דָּבָר כָּל כֶּף לֹא מוּבָן...

טליה: מה לא מובן? אם נוגעים בדבר טמא, נטמאים.

בני: ברור שזו ההלכה, אבל איך אפשר להבין דבר שבכלל לא רואים אותו! אין שום הבדל בין אדם טמא ואדם טהור, שניהם נראים אותו הדבר!

נעמה: בני, אני חושבת שאתה שואל שאלה מאד מישנות...

בני: מישנות? מה מישן בשאלה הזו?

נעמה: לפני מאתיים שנה אולי עוד היה אפשר לשאול מה זה הדבר הזה שאי אפשר לראות אותו. אבל כיום אנחנו נמצאים כל הזמן בתוך מציאויות שאנחנו משתמשים בהן ויודעים על קיומן, למרות שאיננו רואים אותן כלל!

טליה: נכון! אתה יכול לדבר בטלפון עם מישהו מקצה העולם בלי שאתה מבין איך זה בכלל עובד ואיך הקול שלך עובד.

נעמה: נכון, לזה התכוונתי. יש גלים באוויר של טלפון, רדיו, רשתות שונות ועוד. העולם שלנו מלא בדברים שלא נתנים לראיה, והם חלק בלתי נפרד מהחיים שלנו.

בני: זה באמת מעניין מאד. אז בעצם נתן להבין שהטמאה היא מציאות שאנחנו לא יכולים לראות, למרות שהיא קיימת וזקוקה.

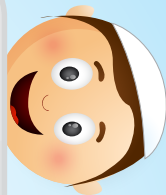
נעמה: בהחלט. ובעם שמעתי שבאמת דוקא המציאות הרוחנית היא זקוקה וקיימת יותר מהמציאות הגשמית!

יונתן

טליה

בני

נעמה, בני, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי. מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!